

4. fejezet

- Épp az előbb futottam bele Lan Yu-ba. – közölte velem hanyagul Liu Zheng, miután megbeszéltük a napi teendőket.
- Hol? – a szívem hirtelen gyorsabb fordulatszámmra kapcsolt.
- Biztos te is ismered Liu Hai-Guót. Üzletet nyitott a North Village-nél, a kölyök neki dolgozik.
- Fura. Vajon miért nem ment haza az ünnepekre? Találkoztál vele?
- Nem. Ha jól tudom, számítógépeket segít összerakni.
- Hívott mostanában?
- Francba is, legalább húszszor.
- Mit mondott? – a szemeim egészen összeszűkültek miközben beszéltem.
- Beszélni akart veled, semmi egyéb. – Liu nevetett, mikor észrevette a vigyort az arcomon.
- Csak játszol vele, igaz? Én meg azt hittem, hogy már rég ráuntál.
- Megyek, és azonnal megkeresem. Elég volt a játszadozásból. – ettől még inkább nevethetnékem támadt. Nem mondtam el Liu-nak, hogy miért szórakozom Lan Yu-val, igazság szerint magam sem tudtam.
- Liu Hai-Guo épp azzal foglalatzkodott, hogy munkára bírja az embereit és összeszereljük végre a feketén beszerzett számítógép alkatrészeket. Nem köszöntem oda neki, csak járkálni kezdtem a polcok között.
- Miben segíthetek, Uram? – egy fiatal fiú kedvesen üdvözölt.
- Csak nézelődöm. Később szeretnék beszélni a tulajdonossal, üzleti ügyben.
- Miután látta, hogy nem közönséges vásárló vagyok, a srác nem zaklatott tovább.
- Te szerencsétlen barom, figyelj oda jobban! Azt mégis hova viszed? Egyáltalán tudod, hogy mit kell csinálni? – úgy káromkodott, mint egy tipikus pekingi rosszfiú.
- A tulaj mondta, hogy hozzam ide. – Lan Yu hangja volt. Habár halkán beszélt, de nagyon határozottan. Ez volt az első alkalom, hogy vitatkozni láttam valakivel.
- Csak hagyd itt, a másik dobozt pedig vidd oda. – parancsolt rá Liu Hai-Guo.
- Idióta. – hallottam, ahogy a gengszterképű magában motyog.
- Lan Yu ránézett, majd csendben megfordult és a másik dobozért nyúlt, amikor észrevett. Egy pillanatra elcsodálkozott, de aztán rámosolygott.
- Ti ketten jobb, ha siettek azokkal a dobozokkal, mert útban vannak. Liu türelmetlenül próbálta rávenni Lan Yu-t és egy szemüveges fiút a munkára. Amikor megfordult látta, hogy ott vagyok.
- Chen testvérem. Rég találkoztunk, mi szél hozott erre? – arcán azonnal széles vigyor jelent meg.
- Van egy üzleti ajánlatom a számodra. Érdekel? Amíg Liu-val beszélgettem, titokban Lan Yu-t figyeltem. Nagyon elfoglalt volt, de időnként vetett rám egy-egy pillantást. Izgatottnak tűnt.
- Egy kis idő múlva elköszöntem. Liu zavarban volt, mert nem tudta, hogy miben mesterkedem. Nagyon élveztem a dolgot. Mielőtt elhagytam a boltot a szememmel intettem Lan Yu-nak és az utca túloldalán parkoló sötétkék BMW-re mutattam.
- Úgy tíz perccel később Lan Yu utánam jött és gyorsan beszállt az autóba.
- Attól féltem, hogy már elmentél. – még mindig kapkodva vette a levegőt.
- Csak azért jöttem, hogy üzletet kössek a tulajjal, de most már ráérek. – álszentnek éreztem magam és megkérdeztem:
- Feketén melózol itt? Nem akarsz hazamenni az ünnepekre?
- Úgy döntöttem itt maradok az egyik osztálytársammal. Ő Hainanból jött, ami elég messze van. A vonatút hazafelé hosszabb ideig tart, mint maga az ünnep, ezért inkább itt maradt.
- Egy ideig nem szóltunk egymáshoz, végül megtörtem a csendet és másra tereltem a szót.

- Kértél engedélyt a főnöködtől, hogy kijöhess?
- Igen, de nem engedte. Mondtam neki, hogy életbe vágó, de akkor sértegetni kezdett. Erre azt mondtam neki, hogy felmondok, és most itt vagyok. – mosolygott boldogan. Én is nevettem. Aztán hozzátette:
- Úgy tűnik a pekingiek nagyon forrófejűek és lenéznek minden vidékit.
- Most rólam beszélsz? Hiszen én is pekingi vagyok. – még jobban röhögni kezdtem.
- Emlékszem, egyszer azt mondtad, hogy nem vagy idevalósi. – mondta komolyan. Hirtelen eszembe jutott egy régi mondás, miszerint „soha ne hazudj gyerekek előtt”. Nem tehettem róla, de kiszakadt belőlem egy hangosan kacaj és inkább elengedtem a fülem mellett a megjegyzését.

Mielőtt a kocsit elhagyta volna North Village-t, Lan Yu megállított.

–Megállhatnánk a sulinál? Át kell öltöznöm, a ruhám csupa szutyok. – Egy műszálas kabát volt rajta, ami tényleg nagyon koszos volt.

– Autóval csak a déli kapun lehet bemenni. Tudod, hogy merre van?

– Az állami és a magánegyetem egymás szomszédságában vannak. Négy évet töltöttem ott, már hogyan tudnám.

A magánegyetem területe elég nagy, de nem olyan látványos, mint az államié. A 8-as számú kollégium előtt leparkoltam a kocsit, ő pedig gyorsan berohant. Zavarban voltam. Tényleg itt tanul, vagyis nem hazudott. Ha nem akarta, hogy tudjak valamiről, akkor egyszerűen nem beszélt róla. Manapság ritka az olyan őszinte ember, mint ő. Én eddig szinte csak hazugsággal töltöttem a fejem. És akkor mi van? Ahogy mondani szokták, ha nincs kamu, akkor nincs üzlet sem.

Mikor újból felbukkant olyan volt, mintha kicserélték volna. Bő farmerja tökéletesen illett a kékeszürke kabátjához, amit kigombolva viselt. A gallérja és az ujjai kávébarna színben pompáztak. Pontosan ez volt rajta, amikor legutóbb nálam járt. Úgy tűnt az arcát is megmosta, még mindig vízcseppek voltak a szemöldökén és elől a haján is. Muszáj volt megmarkolnom a kormányt és hirtelen nagyon melegek lettem.

– Ezt nem merem viselni az iskolában, mert túlságosan kilógnék a többiek közül. Egyszer egy külföldi diák odajött hozzám, mert azt hitte, japán vagyok.

Mint korábban, most is vadul szeretkeztünk. Csókolóztunk, majd egy kis kölcsönös kézimunka után leszoptuk egymást és végül eléveztünk. Lan Yu az oldalán feküdt, egy meleg-filmet nézett, amit Amerikából szereztem be. Két jóképű, fiatal egyetemista dugott benne, teljesen bedobással. Töltöttem neki egy italt. Felemelte a fejét, rám nézett és megkérdezte:

- Mérges vagy rám, mert nem vittem el az összes holmit, amit vettél nekem? – hangjában volt némi megbánás.
- Azt hiszed, hogy még mindig kisiskolás vagyok? Szerinted megéri emiatt felhúzni magam? – próbáltam elrejtetni a valódi érzéseimet, és igyekeztem nem elnevetni magam.
- Csak azért tettem, mert attól félttem, azt hiszed majd, hogy csak a pénzért járok fel hozzád.
- Ezt soha nem gondoltam. – annyira ártatlan volt, alig tudtam megszólalni.

Visszafordult a képernyő felé, továbbra is az oldalán feküdt. Én kicsit nyújtózkodtam, hogy elérjem a párna mellett heverő síkosítót és jócskán bekentem vele a farkam, majd az ánuszt is. Remegtek az izmai.

– Olyan hideg. – háttal feküdt nekem, miközben beszélt.

Mondtam neki, hogy kicsit emelje fel a felső lábát. Megpróbáltam hátulról beléhatolni, ami ebben a pozícióban egyáltalán nem volt könnyű. De mivel épp az oldalán feküdt, nem akartam ennél többet kérni tőle. A péniszem épp csak pár centit haladt előre, amikor kicsusszant belőle. A képernyőn egy fiatal fickó olyan nagy hévvel dugott, hogy vad nyögéseitől zengett a szoba. Lan Yu rám nézett, nagyon feszültnak és izgatottnak tűnt. Megkértem, hogy térdeljen az ágy oldalára, miközben a könyökére támaszkodik, és tegye szét a lábait. Számomra ez volt a legkényelmesebb pozíció, de neki talán megalázónak tűnt, főleg így az első alkalommal. Lassan beléhatoltam. Ő szorosan markolta a lepedőt, miközben egy hang sem jött ki a torkán. Mikor teljesen benne voltam még szorosabban markolta és olyan halkán nyögdecsejt, hogy alig lehetett hallani. Baromi jó érzés volt! Ezt a reakciót nem csak a fizikai élvezet váltotta ki. Mélyen megérintett és szinte az örületbe kergetett azzal, ahogy a fájdalmat

viselte. Hogy enyhítsem a szenvedéseim, próbáltam olyan lassan ki-be mozogni, amennyire csak lehet. Azonban annyira magával ragadott az érzés, hogy csak egy hangos kiáltásra futotta:

– Ah... Minden nap rettenetesen hiányzol! Annyira, de annyira hiányzol! Ez rohadtul... – semmi más nem érdekelt, csak az egyre gyorsuló ritmikus mozgás. Még a síkosító ellenére is nagyon szűk volt. Az egyik kezemmel ösztönösen a péniszéhez nyúltam, és masszírozni kezdtem...

– Mmm... – hangjában kétségbeesett izgalom hallatszott. Hirtelen éreztem, ahogy a kezemet nedvesség árasztja el és a farka vadul lüktetni kezdett. Basszus! Előbb ment el, mint én, de akkor már én sem tudtam visszafogni magam.

Biztos voltam benne, hogy nincs ellenére az anális szex. Egyszerűen csak úgy érezte, hogy csorba esett a férfiasságán, mint amikor egy lány elveszíti a szüzességét, vagy még annál is rosszabbul. Kezdttem igazán megkedvelni. Az anális szex csupán egyik módja a szexuális érintkezésnek, egyébként megszokott dolog a meleg férfiak között. De vajon ezt ő is felfogja? Ez a fiú túl tiszta, csöndes és zárkózott.

Közeledett a Tavaszi Fesztivál. Egyetlen beosztottam sem volt képes a munkájára koncentrálni, de osztottam az érzéseikben. Lan Yu szinte minden nap velem töltötte az idejét. Nem maradtunk mindig a hotelben, két férfi, akik állandóan együtt vannak hamar felkeltette volna a figyelmet. Elvittem az egyik lakásomba „Temporary Village”-be^[ii]. A lakásnak két hálószobája volt és egy nappalija. Tetszett neki, azt mondta itt otthonosabban érzi magát, mint a hotelben. Gyakran magammal vittem, amikor szórakozni vágytam. De Pekingben nem volt túl sok jó hely. Legtöbbször szállodákba mentünk, ahol lehet táncolni, karaokézni, bowlingozni, úszni és ahol megmasszírozzák az embert. Volt egy elvetemült ötletem. Megtaníthatnám hogyan merüljön el az örömeikben és hogyan élvezze a luxus életmódot, amitől aztán szertefoszlan a minden büszkesége.

– Továbbra is feketén dolgozott, és két helyen is tanított. Azt mondta, hogy a tanárainak a gyerekei. Ígéretet tett és nem szegheti meg a szavát. Arra kértem, hogy ne vállaljon el több ilyen munkát. Habozott egy kicsit, de aztán csendben beleegyezett. Vajon mire gondolt? Van elég pénze a következő szemeszterre?

– Azt hittem, te vagy a majomkirály^[iii], aki úgy született, hogy kiugrott egy sziklából.

Kíváncsi voltam a családjára. Mosolyt erőltetett az arcára:

– Az anyukám meghalt pár évvel ezelőtt, az apám pedig újránősült. Nem akarom látni a mostohaanyámat és ő sem örül annak, ha otthon vagyok.

– Hogy van az apád? – szerettem volna még többet megtudni

– Jól van, mindhárman jól vannak. Van egy három éves húgom... – a szemében meghatottság és mély aggodalom jelent meg, mintha eszébe jutott volna egy régi emlék. Nem mesélt tovább.

Ragaszkodtam hozzá, hogy a kínai újévet a családommal töltsse. Kockázatos volt ugyan, de nem akartam egyedül hagyni. A családom nagyon kedves volt a „barátom kisöccsével”, főleg az anyám, aki melegszívű volt, akárcsak én. A két húgom inkább a képmutató és rideg apámra hasonlított. Lan Yu később azt mondta nekem, soha nem gondolta, hogy egy kormányzati tisztviselő családja ennyire kedves. Felvilágosítottam, hogy ez csak azért van, mert az apám elvesztette a hatalmát, és már teljesen hasznavehetetlen. De azt mondta, hogy ennek ellenére is büszke lehetek.

Már majdnem éjfél volt és a tűzijátékok egyre hangosabban durrogtak odakint. Ahogy Lan Yu-t és az idősebb húgom férjét bámultam a tűzijáték fényében, arra gondoltam: tuti kinyírnának, ha tudnák milyen kapcsolat fűz Lan Yu-hoz.

^[i] Peking Chaoyang kerületében található az ún. Sanlitun, amely két részre osztható: South és North Village-re. Az egész egy hatalmas bevásárló központ, a világ minden nagy márkájának van itt üzlete

[ii] Peking különböző kerületeiben, a külvárosban a város peremterületén találhatóak ezek a „falvak”, vannak köztük elvárosiasított, modern, lakónegyedek, vagy épp turistákat vonzó, történelmi időköt idéző „falvak”.

[iii] Sun Wokong a kínai népi mitológia népszerű figurája.